Robert David – Experimentul

Introducere în conceptul de fantastic-continuu sau „Voi sunteţi vii, iar Noi am murit!”

Într-o încăpere uriaşă, cu pereţi impunători, din marmură albă, pe laturile căreia se înlănţuie mesele pentru scris, fiecare având în faţă un scaun înalt, din lemn masiv, aşteptându-şi ocupantul, se găseşte turnul de supraveghere, susţinut de o coloană solidă. De aici se realizează cronometrarea.

Conform înţelegerii, cei şaptezeci sosesc în momentul în care soarele atinge creştetul catedralei. Intră, îşi iau în primire locurile, se înarmează cu instrumentele pentru scris şi aşteaptă semnalul. Sunt numai scriitori. Au fost selectaţi cu mare rigurozitate în urma unui test la care au participat aproape toţi locuitorii ţinutului.

S-a intenţionat iniţial reunirea pictorilor, scriitorilor şi sculptorilor într-o societate izolată de restul comunităţii. Experimentul s-a dorit total. Totuşi, deosebirile dintre creatorii de forme şi cei de imagini au dus la separarea artiştilor în funcţie de domeniul fiecăruia. Scriitorii sunt repartizaţi în sala de marmură, iar timpul lor este altul decât cel al pictorilor, care, la rândul lor, au un timp diferit de cel al sculptorilor.

Experimentul studiază efectului timpului şi spaţiului asupra creaţiei. Se doreşte verificarea

afirmaţiei unui înţelept; salvată dintr-un mistuitor incendiu, cartea bătrânului rezistă secolelor şi constituie o sinteză a cunoştinţelor căpătate de sutele de generaţii anterioare. Bătrânul susţine că „Momentul, acelaşi pentru o majoritate, determină gânduri identice”.

În această seară se desfăşoară ultimul examen. La ora obişnuită, scriitorii pornesc în acelaşi moment să îşi pună pe hârtie gândurile, încercând, fiecare în parte, să contureze o povestire fantastică. Au vârste apropiate şi pregătiri oarecum identice.

După ce timpul se scurge, participanţii părăsesc sala lăsând comisia să delibereze. Rezultatele nu-i privesc. Tot ceea ce interesează este suma de bani pe care o încasează la sfârşitul experienţei.

Membrii juriului se reunesc imediat după ce scriitorii părăsesc sala. După o triere rapidă, concluzia zilei este asemănătoare celor desprinse în urma precedentelor deliberări. E clar, bătrânul intuise corect, iar verdictul, incredibil!!! este absolut: ideile seamănă. Formele pe care le căpătaseră în urma aşternerii pe hârtie născuseră imagini asemănătoare.

Copleşit de emoţie, coordonatorul se ridică şi exclamă:

— Da, este adevărat!

Toţi ceilalţi se privesc cu bucuria celui care a aflat ceea ce puţini sunt în stare să ştie.

Timpul, dar nu numai el, ci şi locul şi stările de spirit, acţionează asupra oamenilor cu pregătire oarecum

asemănătoare în moduri identice. Sunt două variante: sau fiecare persoana este supusă individual aceluiaşi proces sau numai anumiţi indivizi primesc idei, iar ceilalţi devin părtaşi la aceleaşi idei, pe cale empatică. Dar sunt probleme minore. Important este că experimentul reuşeşte, iar oamenii află adevărul…

Adevărul cu privire la evenimentele din iarna aceea ciudată…

Timişoara, decembrie 20…